ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΟ τὴν ὁδὸν Σικελίας, οἱ δυὸ Παρνταγιὰν μπῆκαν στὴν ὁδὸ Ἁγίου Ἀντωνίου.

— Τώρα ἂς μιλήσουμε γιὰ τὶς ὑποθέσεις μας, εἶπε ὁ πατέρας Παρνταγιὰν ἀποτεινόμενος στὸ γυιό του. Πρῶτα-πρῶτα γιὰ πές μου, τί ζητοῦσες στὸ Λοῦβρο; Πήγαινες χωρὶς ἄλλο γυρεύοντας νὰ σὲ πάσουν καὶ νὰ σὲ κρεμάσουν. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐξήγησι. Ἄκουσέ με ὅμως, παιδί μου. Εἶνε ἀνάγκη ν' ἀλλάξουμε κάμποσον καιρὸ κατοικία. Τί θἄλεγες ἂν σοῦ πρότεινα ἕνα τωξειδάκι στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ;

— Πατέρα, εἶνε ἀδύνατον νὰ σὲ ἀκολουθήσω ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἀποκρίθηκε ὁ Ζὰν μὲ σταθερότητα.

Ὁ πατέρας Παρνταγιὰν συνοφρυώθηκε ἀμέσως.

— Ἀδύνατον! φώναξε. Καὶ δὲν μοῦ λές, γιὰ ποιὸ λόγο; Θέλεις σώνει καὶ καλὰ νὰ μᾶς πιάσουν, νὰ μᾶς κάψουν ζωντανούς;

— Πατέρα, πάψε, σὲ παρακαλῶ. Ἂν θέλης ἐσὺ νὰ φύγης, φύγε. Ἐγὼ ὅμως ὀφείλω νὰ μείνω ἐδῶ.

Καὶ τεντώνοντας ἀνήσυχα τ' αὐτιά του, πρόσθεσε:

— Μὰ τί συμβαίνει; Ἀκούω φωνὲς γυναικεῖες. Ἂς τρέξουμε νὰ ἰδοῦμε τί γίνεται.

Ἐνῶ ὅμως ἑτοιμαζόταν νὰ ὁρμήση, τὸν ἐσταμάτησε ὁ πατέρας του.

— Ποῦ πᾶς; τοῦ φώναξε. Πάλι σὲ καιγάδες θέλεις ν' ἀνακατευτῆς. Βλέπω ὅτι παρ' ὅλα ὅσα συνέβησαν, ἐσὺ ἐξακολουθεῖς νὰ μένης ἀδιόρθωτος. Δὲν καταλάβες λοιπὸν ἀκόμα ὅτι πρέπει νὰ δυσπιστῆς καὶ στοὺς ἄντρες καὶ στὶς γυναῖκες καὶ στὴν καρδιά σου τὴν ἴδια;

— Ἄ, πατέρα!... ἀποκρίθηκε ὁ νέος. Ἡ ζωὴ ποὺ γνώρισα μέχρι τώρα μ' ἔμαθε νὰ περιφρονῶ σχεδὸν ὅλους τοὺς ἄντρες, νὰ φοβᾶμαι ὅλες τὶς γυναῖκες καὶ νὰ καταριέμαι τὴν καρδιά μου. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι συμφωνῶ ἀρκετὰ μαζύ σου.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ νεαρὸς ἱππότης ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πατέρα του, ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε νὰ τὸν κρατήση, κι' ἄρχισε νὰ τρέχη πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε ἀκούσει τὶς φωνές.

Ὁ πατέρας του ἔτρεξε ἀποπίσω του, ἀποφασισμένος νὰ μὴν τὸν ἀφήση νὰ ἐκτεθῆ ἀποροστάτευτος σὲ νέο κίνδυνο.

Μὰ τί συνέβαινε στὴ συνοικία αὐτὴ καὶ γινόταν τόσος θόρυβος; Θὰ σᾶς τὸ ποῦμε ἀμέσως.

Στὸ μέρος αὐτὸ βρισκόταν κάποιο φαρμακεῖο μὲ τὴν ὀνομασία «Ὁ μέγας Ἱπποκράτης». Ὁ φαρμακοποιὸς εἶχε βάλει στὴν προθήκη τοῦ καταστήματος ἕνα ξύλινο ἀγαλμάτιο μὲ ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἐνδυμασία ποὺ παρίστανε τὸν Ἱπποκράτη. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως ὁ θεὸς τῆς Ἰατρικῆς ἄλλαξε ταυτότητα στὰ μάτια τῶν γραιδίων τῆς συνοικίας, ἡ ὁποῖες νόμιζαν ὅτι τὸ ἄγαλμα παρίστανε κάποιον ἅγιο τῆς ἐκκλησίας.

Ὁ φαρμακοποιὸς ὄχι μόνο δὲν θέλησε νὰ βγάλη αὐτὴ τὴν πλάνη ἀπὸ τὸ μυαλό τους, ἀλλὰ προσπάθησε νὰ τὴ στερεώση πιὸ πολύ, ἀπὸ φόβο μήπως χάσει τὴν πελατεία του.

Μιὰ μέρα μάλιστα, γιὰ νὰ ἐνισχύση περισσότερο τὴ θρησκευτικὴ πρόληψη τῶν γειτόνων του, κρέμασε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ἱπποκράτους ἕνα... καντηλάκι, τὸ ὁποῖο ἔκαιγε νύχτα καὶ μέρα. Αὐτὸ ἔκαμε νὰ πιστευτῆ πιὸ πολὺ ἡ ἰδέα ποὺ ἐπικρατοῦσε ἐξ ἀρχῆς καὶ ὁ ἀρχαῖος Θεὸς πῆρε τὸ ὄνομα τοῦ... Ἁγίου Ἀντωνίου.

Αὐτὸ τὸ βράδυ λοιπὸν κάποιος πολίτης περνῶντας ἔξω ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο, οὔτε τὸ σταυρό του ἔκαμε μπρὸς στὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου, οὔτε ἔρριξε τὸν ὀβολό του στὸ μικρὸ κιβώτιο, ποὺ εἶχαν βάλει ἐκεῖ οἱ πιστοὶ τῆς συνοικίας. Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ νὰ προκαλέση τὴν ὀργὴ τῶν προληπτικῶν γειτόνων.

— Φιλῆστε τὴ θαυματουργὸ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου! ἄρχισαν νὰ φωνάζουν στὸ διαβάτη. Γονάτισε νὰ προσκυνήσης, ἀσεβῆ!...

— Μὰ αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος, θέλησε νὰ δικαιολογηθῆ ὁ ἄγνωστος. Εἶνε ὁ Ἱπποκράτης...

— Χτυπᾶτε τον! ἐκραύγασαν τότε μὲ μανία οἱ γείτονες κι' οἱ περίεργοι ποὺ μαζεύτηκαν ἐπὶ τόπου. Δὲν ἀκοῦτε; Βλαστημᾶει τὰ ἱερά...

Ἔξαφνα ἀκούστηκε μιὰ ἀπαισία φωνή:

— Θάνατος στὸν Οὐγενότο!

— Χτυπᾶτε τὸν ἄπιστο!

— Ἀκοῦς ἐκεῖ, νὰ βλαστημήση τὸν Ἅγιο Ἀντώνιο!...

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔτυχε νὰ περνάη μπρὸς ἀπ' τὸ φαρμακεῖο ἕνα ἀμάξι ποὺ τὸ ἔσερνε ἕνα ἄσπρο ἄλογο. Μέσα σ' ἀμάξι καθόταν μιὰ ὄμορφη κοπέλλα. Λόγῳ τοῦ μεγάλου συνωστισμοῦ ποὺ εἶχε ἐπακολουθήσει, τὸ ἀμάξι δυσκολευόταν πολὺ νὰ προχωρήση. Τότε ἡ νέα πρόβαλε τὸ κεφάλι της στὴ θυρίδα τοῦ ἀμαξιοῦ γιὰ νὰ ἰδῆ τί συμβαίνει. Ἀλλὰ μόλις ἀναγνώρισε τὸν πολίτη ποὺ ἤθελε νὰ κακοποιήση τὸ πλῆθος, φώναξε:

— Σταθῆτε!... Ἔτσι φέρνονται στὸν εὐγενῆ καὶ ἔνδοξο ποιητὴ Ράμ! Θεέ μου! Τί ἀναίδεια!...

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μόλις ἄκουσε τὴ φιλική αὐτὴ φωνή, προσπάθησε νὰ πλησιάση τὸ ὄχημα.

— Ἀφῆστε τον! ἐξακολούθησε κάπως ἐπιτακτικὰ ἡ νέα. Σᾶς βεβαιώνω ὅτι εἶνε ὁ Ράμ, ὁ γνωστὸς ποιητής...

Τὸ πλῆθος ὅμως δὲν κατάλαβε παρὰ μόνον ὅτι ἡ ἄγνωστη νέα ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπισι ἑνὸς ἀπίστου καὶ ξανάρχισε νὰ ὁρύεται:

— Θάνατος στὴν κολασμένη!

— Πιάστε την κι' αὐτή!

— Πρέπει νὰ τοὺς κάψουμε καὶ τοὺς δυὸ γιὰ νὰ ἐξιλεώσουμε τὸν Ἅγιο Ἀντώνιο!...

Τὸ ἀμάξι περικυκλώθηκε ἀμέσως ἀπ' τὸ λυσσασμένο ὄχλο ποὺ ἄρχισε πειὰ νὰ μαίνεται.

Ἡ νέα ἀντελήφθη ἀμέσως τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε καὶ ἔβγαλε γοερὲς κραυγές.

Ὁ Ράμ, ὁ γηραιὸς λόγιος, εἶχε στηριχθεῖ σ' ἕναν τοῖχο κρατῶντας μερικὰ χειρόγραφα στὸ χέρι. Τὸ πρόσωπο ἦταν κατεματωμένο καὶ τὰ ροῦχα ξεσκισμένα ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῶν φανατικῶν διωκτῶν του.

Πάλευε, ἕνας αὐτός, μὲ τόσους ἐχθρούς, καὶ τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ φτάση στὸ ἁμάξι τῆς νέας. Μερικοὶ στρατιῶτες ποὺ ἦταν ἐπέμβει δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν σώσουν.

— Τόπο, τόπο! ἀκούστηκε ἔξαφνα μιὰ βαρυαλέα καὶ ἀποφασιστικὴ φωνή.

Καὶ ἀμέσως φάνηκε ἕνας νέος ἱππότης νὰ διαχίζη τὸ πλῆθος καὶ νὰ παραμερίζη τοὺς πιὸ τολμηροὺς μὲ τρομερὲς γροθιὲς καὶ μὲ κλωτσιὲς ποὺ σκόρπιζε δεξιὰ κι' ἀριστερά. Ἦταν ὁ Ζὰν ντὲ Παρνταγιάν.

Ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὸ ἁμάξι, ὁ ἱππότης στάθηκε μπρὸς στὴ θυρίδα καὶ τράβηξε τὸ σπαθί του, τὸ ὁποῖο ἄρχισε νὰ περιστρέφη γύρω του, μὲ ἀπάστευτη ταχύτητα καὶ ὁρμή. Ἀμέσως ὅμως σχηματίστηκε ἕνας ἐχθρικὸς κύκλος γύρω του.

Πάλευε ἕνας αὐτὸς μὲ τόσους λυσσασμένους ἐχθρούς!...

Ἡ νέα, βλέποντας τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ συνδρομή, ἔδωσε τὸ χέρι της στὸν Ράμ, ὁ ὁποῖος πρόφτασε καὶ πήδησε στὸ ἁμάξι. Ὁ Παρνταγιὰν τοὺς ἄνοιξε συγχρόνως τὸ δρόμο καὶ τὸ ἁμάξι ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται.

Ὁ ὄχλος εἶχε ἀγριέψει βλέποντας νὰ διαφεύγη ἡ λεία του, καὶ οἱ πιὸ φανιώδεις ἑτοιμάζοντο νὰ κυνηγήσουν τοὺς ἀπομακρυνομένους ....«ἀπίστους».

Στὸ σημεῖο αὐτὸ βρισκόταν ἡ κατάστασι, ὅταν ἔξαφνα κραυγὲς πόνου ἀκούστηκαν μέσ' ἀπὸ τὸ πλῆθος. Τί συνέβαινε; Εἶχε καταφθάσει ὁ πατέρας Παρνταγιὰν κρατῶντας τὸ ξίφος στὸ χέρι του καὶ χτυπῶντας χωρὶς διάκρισι δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Κατώρθωσε ἔτσι νὰ φτάση τὸ ἁμάξι καὶ νὰ καταλάβη τὴν δεξιά του θυρίδα. Στὴν ἀριστερὴ βρισκόταν ὁ γυιός του. Ἔτσι, τὸ ἁμάξι φρουρούμενο ἀπὸ τοὺς δυὸ Παρνταγιάν, προχώρησε γρήγορα καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Τὸ πλῆθος, κατάπληκτο γιὰ τὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ ἐπίθεσι, σταμάτησε καὶ περιορίστηκε μόνο σὲ ἀπειλές. Τὸ περίεργο ἦταν τώρα ὅτι τὸ ἁμάξι φεύγοντας ἀκολουθοῦσε τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ εἶχε πάρει τόσες φορὲς ὁ Ζὰν ντὲ Παρνταγιὰν παρακολουθῶντας τὴ φιαυροφόρα κυρία».

Ἡ καρδιὰ τοῦ ἱππότου, στὴν ἀνάμνησι αὐτή, ἄρχισε νὰ χτυπᾶ δυνατά. Ἔξαφνα τὸ ἁμάξι σταμάτησε μπρὸς σ' ἕνα σπίτι, στὸ ἴδιο σπίτι ὅπου ἡ Ἀνναμπέλλα ντὲ Πιὲν εἶχε μπεῖ κι' εἶχε μείνει γιὰ πολλὴν ὥρα, τὴν ἡμέρα ποὺ τὴν παρακολούθησε. (Ἀκολουθεῖ)